

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **KV Profi, s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Mezibranská 4, v řízení zastoupeného Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Brno, Dělnická 39, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2011 č.j. 3181/1.30/10/14.3, ve věci správních deliktů,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 20.1.2011 č.j. 3181/1.30/10/14.3 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.808,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Romana Klimuse, advokáta se sídlem Brno, Dělnická 39.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 2.11.2010 č.j. 7622/26/6.33/09/15.2/15, jehož výrokem bylo rozhodnuto takto:

„I.

1. *Správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců (...), kterého se měl účastník řízení dopustit porušením ust. § 146 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, když zaměstnancům na základě dohod o srážkách ze mzdy (...), ve kterých nebyla respektována výše nezabavitelné části mzdy a byly tak sjednány srážky ze mzdy vyšší než povoluje (...) zákoník práce (...), měsíčně prováděl srážky ze mzdy, se zastavuje.*

2. *Správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců (...), kterého se měl účastník řízení dopustit porušením ust. § 146 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, když zaměstnancům prováděl srážky ze mzdy bez zákonného důvodu, neboť prováděl srážky ze mzdy vyšší, než byla sjednána maximální hranice srážky dle sjednaných dohod o srážkách ze mzdy, se zastavuje.*

II.

1. *Účastník řízení jako zaměstnavatel porušil základní zásady pracovně právních vztahů uvedené v § 13 odst. 2 písm. a) zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, když uzavřel s níže uvedenými zaměstnanci „Dohody k zajištění dalšího zaměstnávání“, v nichž sjednal se zaměstnanci formou srážek ze mzdy úhradu příspěvků za tzv. nadstandardní služby, kterými si účastník řízení jako zaměstnavatel hradil vlastní náklady a přenášel tak na zaměstnance riziko z výkonu závislé činnosti. Sjednání takových dohod bylo zjištěno u těchto zaměstnanců (... – následuje výčet 15 zaměstnanců, identifikovaných jménem, příjmením, datem narození, datem počátku pracovního poměru, pracovním zařazením, údajem o druhu požívaného invalidního důchodu a datem uzavření dohody k zajištění dalšího zaměstnávání), dopustil se tak správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr dle ustanovení § 25 odst. 1 zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů.*

2. *Účastník řízení jako zaměstnavatel porušil ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, když se uzavřením dohod o zajištění dalšího zaměstnávání s níže uvedenými zaměstnanci dopustil diskriminace skupiny zaměstnanců z důvodu jejich zdravotního stavu, neboť v těchto dohodách o zajištění dalšího zaměstnávání sjednává příspěvek zaměstnanců se zdravotním postižením na zajištění jejich dalšího zaměstnávání. Účastník řízení jako zaměstnavatel tak v předmětných dohodách požaduje příspěvek od zaměstnanců se zdravotním postižením na nadstandardně zvýšené náklady spojené s jejich zaměstnáváním jako zaměstnanců se zdravotním postižením. Dále předem předpokládá neúmyslné poškození polotovarů či materiálů svěřených k výrobě a výrobu zmetků, u neurčité skupiny zaměstnanců i méně kvalitní práci. Sjednání takových dohod bylo zjištěno u těchto zaměstnanců (... – následuje výčet 15 zaměstnanců, identifikovaných jménem, příjmením, datem narození, datem počátku pracovního poměru, pracovním zařazením, údajem o druhu požívaného invalidního důchodu a datem uzavření dohody k zajištění dalšího zaměstnávání), dopustil se tak správního deliktu na úseku*

rovného zacházení dle § 24 odst. 1 písm. b) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů.

OIP ukládá účastníku řízení za výše uvedené správní delikty pokutu (...)

III.

OIP současně rozhodl o povinnosti účastníka řízení uhradit paušální částku nákladů řízení (...).

Žalobce v žalobě m.j. namítá, že:

- 1) ve výroku rozhodnutí absentuje konstatování viny;
- 2) ve výroku rozhodnutí absentuje označení místa a času spáchání správního deliktu;
- 3) správní orgány se vyhnuly povinnosti ve výroku přesně označit skutečnosti směřující k naplnění skutkové podstaty stíhaného deliktu – žalobce tak musí vlastní dedukcí docházet ke zjištění, jakým skutkem a s jakým následkem došlo k přenosu rizika předmětu činnosti na zaměstnance;
- 4) řízení o deliktu podle § 24 odst. 1 písm. b) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZIP“), bylo zahájeno 31.8.2010. Obdobný krok byl učiněn též 1.10.2010, aniž by se správní orgán vypořádal s úkonem ze dne 31.8.2010, navíc právě 1.10.2010 učinil správní orgán dva různé úkony – jeden směřovaný účastníku, druhý zástupci, přičemž každý obsahuje jiné informace. Existují tak tři různá zahájení řízení, když jejich vzájemný vztah nebyl žalobci objasněn ani v odůvodnění rozhodnutí;
- 5) došlo k pochybení, když dvě obvinění byla zastavena přímo výrokem I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce má za to, že je třeba vyřešit otázku, zda se jedná o souběh jednočinný (jak zastává žalobce) či vícečinný, neboť v případě jednočinného souběhu by zastavení řízení vytvářelo překážku způsobující nemožnost uznat žalobce pro stejný skutek odpovědným. Žalobce zdůrazňuje, že i řízení o správním deliktu je vedeno o skutku, nikoli o právní kvalifikaci. Měly-li správní orgány za to, že – při tomtéž skutku – došlo k naplnění znaků méně deliktů, měly uznat žalobce odpovědným jen z prokázaných deliktů a vypuštění ostatní právní kvalifikace vypořádat jen v odůvodnění rozhodnutí. Jakkoli žalobce tyto skutečnosti namítal v odvolání, ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí se jasné odpověď na tyto otázky nepodává;
- 6) v rozhodnutí nejsou označeny podklady rozhodnutí. Výčet podkladů je konstatován jen v úředním záznamu z 18.10.2010, rozhodnutí je však zcela prosté konstatování provedených důkazů.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Ke shora uvedeným žalobním bodům uvádí:

- 1) na rozdíl od odpovědnosti fyzických osob za přestupek není konstrukce zavinění právnické osoby zákonem obecně upravena. Při uplatňování odpovědnosti právnické osoby se proto nezkoumá, zda jednání, kterým byla porušena povinnost, bylo právnickou osobou zaviněno. Odpovědnost za správní delikty podle ZIP je konstruována jako odpovědnost objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. Deliktnost spáchaného skutku určuje ZIP, kde je jasně formulována skutková podstata správních deliktů, kterou účastník naplnil. Žalobce naplnil též materiální stránku deliktů. U objektivní odpovědnosti nelze hovořit o zavinění;

- 2) ve výroku jsou jednoznačně popsány všechny formální i materiální znaky skutkové podstaty. Určení místa podepsání dohody je pro konstataci porušení pracovněprávních předpisů nepodstatné. Protiprávní jednání žalobce je jednoznačně identifikováno a je i bez určení místa spáchání nezaměnitelné s jiným jednáním žalobce;
- 3) žalovaný odkazuje na důvody napadeného rozhodnutí;
- 4) zahájení správního řízení přípisem ze dne 31.8.2010 bylo oznámeno jen zástupci žalobce. Ten však zůstal ve věci nečinný a nijak nereagoval. Po kontrole plné moci ze dne 13.11.2009 bylo zjištěno, že je udělena jen k jinému správnímu řízení (zahájenému již 13.4.2010). Ve vyjádření ze dne 24.9.2010 zástupce žalobce navíc zpochybnil zahájení správního řízení. Proto bylo zahájeno správní řízení přípisem žalobci, který mu byl doručen 4.10.2010. Současně byl o tom vyrozuměn i zástupce žalobce spolu s poučením o nedostatečnosti plné moci pro toto řízení. Následně byla dne 7.10.2010 řízení zahájené dne 13.4.2010 a řízení zahájené dne 4.10.2010 sloučena. Dne 27.10.2010 dále zástupce žalobce doložil i plnou moc pro řízení zahájené 4.10.2010;
- 5) deliktů, o nichž bylo řízení zastaveno, se měl žalobce dopustit jiným jednáním – prováděním srážek ze mzdy ve prospěch VERVE-INVEST a.s. na základě smlouvy o zajištění služeb, zatímco deliktů, za které byl uznán odpovědným, se měl dopustit uzavřením dohod o zajištění dalšího zaměstnávání, kde sám vystupoval jako smluvní strana. Proto se nemůže jednat o případ jednočinného souběhu;
- 6) odkaz na podklady je z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně patrný. Navíc kontrolní zjištění byly základním podkladem pro rozhodování.

B.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

C.

Z obsahu správních spisů soud – krom již shora citovaných výroků rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí – zjistil, že:

- dne 13.11.2009 žalobce zmocnil JUDr. Radka Macha, advokáta, k zastupování ve správním řízení vedeném správním orgánem I. stupně pod č.j. 7622/26/6.33/09/15.2. Pod uvedeným č.j. byl téhož dne vyhotoven správním orgánem I. stupně protokol o výsledku kontroly, v němž bylo uzavřeno na tyto zjištěné nedostatky:
 1. žalobce nesplnil povinnost dle § 327 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPr“) tím, že kontrolovaným zaměstnancům byly měsíčně prováděny srážky ze mzdy vyšší, než je možné je činit – nebyla tak respektována výše nezabavitelné části mzdy;
 2. žalobce nesplnil povinnost dle § 13 odst. 2 písm. a) ZPr (zaměstnavatel nesmí přenášet riziko z výkonu závislé práce na zaměstnance) v návaznosti na § 13 odst. 2 písm. g) ZPr (zaměstnavatel nesmí požadovat ani sjednat zajištění

- závazku v pracovněprávním vztahu) tím, že sjednal se zaměstnanci v Dohodě o zajištění dalšího zaměstnávání úhradu příspěvků za tzv. nadstandardní služby, kterými si však hradil vlastní náklady, přičemž součástí příspěvku je i neexistující závazek;
3. /pro nynější soudní přezkum nepodstatné/;
 4. Žalobce nesplnil povinnost danou mu § 146 písm. b) ZPr (srážky ze mzdy mohou být provedeny jen na základě dohody o srážkách ze mzdy) tím, že prováděl srážky ze mzdy ve vyšší než sjednané maximální výši srážky dle sjednaných dohod u vyjmenovaných zaměstnanců.
- následně byl 13.4.2010 pod týmž č.j. vydán příkaz, jímž byl žalobce uznán odpovědným, že:
 1. porušil § 146 ZPr, když dále uvedeným zaměstnancům na základě dohod o srážkách ze mzdy měsíčně prováděl srážky ze mzdy. Tyto dohody nezajišťovaly, jak vyžaduje § 327 ZPr, pohledávky zaměstnavatele, ale na základě „smluv o zajištění služeb“ pohledávky VERVE-INVEST a.s. Prováděné srážky ze mzdy byly vyšší, než je možné činit, tj. vyšší, než by srážky ze mzdy činily při výkonu rozhodnutí, nebyla tedy respektována výše nezabavitelné části mzdy. Dopustil se tak správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců dle § 26 odst. 1 písm. i) ZIP;
 2. porušil základní zásady pracovněprávních vztahů uvedené v § 13 odst. 2 písm. a) ZPr, v návaznosti na § 13 odst. 2 písm. g) ZPr, když uzavřel s dále vyjmenovanými zaměstnanci „Dohody k zajištění dalšího zaměstnávání“, v nichž sjednal úhradu příspěvků za tzv. nadstandardní služby, kterými si žalobce hradil vlastní náklady. Součástí příspěvků zaměstnanců bylo i zálohování náhrady případné škody způsobené zaměstnanci, která ještě nevznikla, tzn. závazek neexistující. Dopustil se tak správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr dle § 25 odst. 1 ZIP;
 3. porušil § 146 ZPr, když v březnu 2009 prováděl srážky ze mzdy bez zákonného důvodu, když prováděl srážky vyšší, než byla sjednaná maximální hranice dle sjednaných dohod u dále vyjmenovaných zaměstnanců. Dopustil se tak správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců dle § 26 odst. 1 písm. i) ZIP;
 - po podání odporu proti uvedenému příkazu bylo zástupci žalobce dne 3.9.2010 doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31.8.2010 „*ve věci podezření ze spáchání správního deliktu na úseku rovného zacházení dle § 24 odst. 1 písm. b) ZIP*“, aniž by z něj bylo patrné, jakým jednáním se měl žalobce tohoto deliktu dopustit;
 - dne 1.10.2010 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci podezření spáchání správního deliktu na úseku rovného zacházení dle § 24 odst. 1 písm. b) ZIP, když se uzavřením dohod o zajištění dalšího zaměstnávání s dále vyjmenovanými zaměstnanci mohl dopustit diskriminace skupiny zaměstnanců z důvodu jejich zdravotního stavu, neboť v těchto dohodách byl sjednán příspěvek zaměstnanců se zdravotním postižením na zjištění jejich dalšího zaměstnávání. Správní orgán má tedy podezření, že žalobce požadoval jako zaměstnavatel v předmetných dohodách příspěvek od zaměstnanců se zdravotním postižením na nadstandardně zvýšené náklady spojené s jejich zaměstnáváním jako zaměstnanců se zdravotním postižením. Dále bylo předem předpokládáno neúmyslné poškození polotovarů či materiálů svěřených k výrobě a výroba zmetků, u neurčité skupiny zaměstnanců i méně kvalitní práce;

- současně dne 1.10.2010 byla zástupci žalobce zaslána informace o zahájení správního řízení, kde není zahajované řízení identifikováno jinak, než odkazem na příložené oznámení ze dne 1.10.2010 adresované žalobci;
- v obou písemnostech z 1.10.2010 správní orgán I. stupně konstatuje, že v řízení zahájeném již dříve i v nyní zahajovaném řízení vychází ze stejného skutkového jednání žalobce, a proto obě řízení spojí. To také následně učinil usnesením ze dne 7.10.2010.

Dále z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zjistil, že jakkoli správní orgán I. stupně odkazuje na kontrolní protokol ze dne 13.11.2009, uvádí i další zdroje svých poznatků, a to na str. 5 – 8 rozhodnutí u každého zaměstnance konkrétní dohodu o srážkách ze mzdy, konkrétní dohodu o zajištění dalšího zaměstnávání, konkrétní smlouvu o zajištění služeb, dále výslovně tyto dokumenty hodnotí od str. 10 in fine, kdy v rámci tohoto hodnocení je opakovaně uvádí až do závěrečné (15.) strany svého rozhodnutí, ze kterého se podává, že jiné podklady pro své úvahy o odpovědnosti žalobce neužil.

Napadené rozhodnutí žalovaného pak konstatuje na str. 8, že výčet podkladů je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsažen, včetně odkazů na provedení dokazování.

D.

K žalobnímu bodu 6) – neoznačení podkladů rozhodnutí

Soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného k obdobné odvolací námitce se pohybuje na samé hraně přezkoumatelnosti, když z něj není evidentní, z čeho žalovaný usuzuje na závěr, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně odkaz na podklady obsahuje.

Je to však patrné ze samotného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud opakuje, že jakkoli správní orgán I. stupně odkazuje na kontrolní protokol ze dne 13.11.2009, uvádí i další zdroje svých poznatků, a to na str. 5 – 8 rozhodnutí u každého zaměstnance konkrétní dohodu o srážkách ze mzdy, konkrétní dohodu o zajištění dalšího zaměstnávání, konkrétní smlouvu o zajištění služeb, dále výslovně tyto dokumenty hodnotí od str. 10 in fine, kdy v rámci tohoto hodnocení je opakovaně uvádí až do závěrečné (15.) strany svého rozhodnutí, ze kterého se podává, že jiné podklady pro své úvahy o odpovědnosti žalobce neužil.

Ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr.ř.“), přitom správním orgánům ukládá v odůvodnění rozhodnutí uvést podklady pro jeho vydání. Je tedy na konkrétním správním orgánu, jaký styl odůvodnění v konkrétním případě zvolí. Může přitom i uvést jejich vyčerpávající seznam na jednom místě, není to však jeho povinností. Správnímu orgánu nelze vyčítat postup, kdy podklady rozhodnutí uvádí v odůvodnění postupně, podle vývoje svých úvah a postupů, jak je v odůvodnění svého rozhodnutí popisuje. I tak totiž naplní ust. § 68 odst. 3 spr.ř., neboť je v odůvodnění uvede.

Jakkoli uvedený nedostatek napadeného rozhodnutí žalovaného není důvodem zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.], je nutno žalovanému vytknout,

že se s uplatněnou odvolací námitkou nevypořádal řádným a přezkoumatelným způsobem, tj. uvedením, jaké podklady a kde jsou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeny.

E.

K žalobnímu bodu 1) - absence konstatování viny

Jak správně uvádí žalovaný, odpovědnost právnických osob za správní delikty je vesměs v právu České republiky konstruována jako odpovědnost objektivní. To plyne i z jednotlivých skutkových podstat příslušných správních deliktů (zde skutkových podstat uvedených v § 24 - § 26 ZIP), kde je odpovědnost dovozována jen ze samotného porušení příslušné právní povinnosti, přičemž je nerozhodné, kdo toto porušení zavinil. Rozhodné u objektivní odpovědnosti je jen, zda lze toto porušení přičítat konkrétnímu subjektu.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.1.2004 č.j. 3 As 3/2003-38, Sb. NSS 389/2004, www.nssoud.cz, odpovědnost právnických osob je založena tak, že tyto subjekty odpovídají za porušení právních povinností bez ohledu na zavinění. Je tomu tak z praktických důvodů ve snaze zjednodušit postavení správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, by totiž bylo velmi obtížné a zdoluhavé. Proto je právní úprava správních deliktů právnických osob založena na objektivní odpovědnosti za výsledek, na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona.

U správních deliktů právnických osob je tak pro konstatování odpovědnosti právnické osoby lhostejné, zda tato osoba přímo porušení způsobit chtěla či nechtěla, zda byla s porušením srozuměna či zda jen spoléhala, že k němu nedojde, příp. zda o něm ani nevěděla, ale vědět měla a mohla. Takové otázky lze zohledňovat jen při stanovení konkrétní výše ukládané sankce.

F.

Obecné otázky správního trestání

Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dlouhodobě zdůrazňuje, že správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.),

kteřá podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007 č.j. 8 As 17/2007-135, Sb. NSS č. 1338/2007, www.nssoud.cz). Aplikace zásad a principů trestního práva ve správním řízení tedy není samoúčelná, nýbrž jde o promítnutí garancí zajišťujících spravedlnost v trestních věcech vytvořených v průběhu dlouhého vývoje trestního práva i do oblasti správního trestání a to ze dvou důvodů. Jednak slouží trestní právo a správní trestání obdobnému účelu a hranice mezi oběma je proměnlivá v čase a do značné míry nahodilá s tím, že neplatí pravidlo, že by v oblasti správního trestání hrozily méně přísné postihy než v trestním řízení soudním. Druhým důvodem je skutečnost, že správní trestání postrádá komplexní právní úpravu, která by analogicky jako v oblasti trestního práva materii systematicky kodifikovala a zakotvovala výše uvedené záruky spravedlnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.2.2014 č.j. 4 Ads 123/2013-23, www.nssoud.cz).

V souladu s těmito východisky pak judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dále dovodila, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. (usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS č. 1546/2008, www.nssoud.cz).

V návaznosti na to zdejší soud, který byl do 31.12.2011 výlučně místně příslušný k projednávání žalob proti rozhodnutí žalovaného, **upozorňoval**

žalovaného na tyto judikatorní závěry v rámci rozhodování o žalobách proti jeho rozhodnutím – srov. např. již rozsudky ze dne 12.11.2008 č.j. 22 Ca 317/2008-44 (č.j. žalovaného 1997/1.30/08/14.3) a ze dne 20.11.2008 č.j. 22 Ca 306/2007-36 (č.j. žalovaného 909/030/1315/07).

Uvedené judikatorní závěry nebyly dále měněny, naopak bylo na ně dále navazováno. Vzhledem k nyní uplatňovaným žalobním bodům krajský soud zdůrazňuje další závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož z hlediska zachování efektivního práva na obhajobu stíhané osoby v jakémkoliv sankčním řízení existuje poměrně významný rozdíl v požadavku na jednoznačné *skutkové* vymezení postihovaného deliktního jednání a mezi jeho *právní kvalifikací*. Není pochyb o tom, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za deliktní, je esenciální podmínkou práva na obhajobu stíhaného. Vždy je nutno dbát na to, aby byl postihovaný skutek popsán v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání (je-li to z povahy věci možné), tedy tak, aby byla zaručena jeho distinkce od jiných jednání. Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci, pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Pro posouzení, zda tento soulad existuje, nelze určit jednotné pravidlo; tuto otázku je nutno posuzovat vždy individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Současně s tím musí být stíhaná osoba taktéž seznámena s předpokládanou právní kvalifikací svého jednání. Tento požadavek je zcela logický, neboť obhajoba této osoby bude obvykle směřovat k popření alespoň některé z komponent skutkové podstaty deliktu, který je jí kladen k tíži. Svou roli zde nepochybně hraje též seznámení se s druhem a výší sankcí, kterými je stíhaná osoba ohrožena; i tato otázka hraje svou roli při volbě procesní strategie. Na rozdíl od skutkového vymezení stíhaného jednání, kde lze v průběhu řízení připustit (jak již bylo výše naznačeno) jen jeho určitá upřesnění či zúžení, změně právní kvalifikace takového jednání principiálně nic nebrání. Je však vždy nutno trvat na požadavku, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti její obhajobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2011 č.j. 2 Afs 91/2009-149, www.nssoud.cz).

I zde je nutno konstatovat, že totožné závěry o náležitostech výroku rozhodnutí vyslovoval zdejší soud při rozhodování o žalobách proti rozhodnutím žalovaného – srov. např. již rozsudek ze dne 12.11.2008 č.j. 22 Ca 317/2008-44 (č.j. žalovaného 1997/1.30/08/14.3)

Soudy rozhodující ve správním soudnictví přitom připustily i existenci jednočinného souběhu správních deliktů (k tomu srov. již rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2003 č.j. 5 A 98/2001-36, Sb. NSS č. 511/2005, či ze dne 22.9.2005 č.j. 6 As 57/2004-54, Sb. NSS č. 772/2006, vše www.nssoud.cz) a opakovaně zdůrazňovaly nutnost aplikace trestněprávní teorie i praxe o totožnosti skutku i na správní delikty (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2005 č.j. A 6/2003-44, Sb. NSS č. 1038/2007, a ze dne 27.5.2011 č.j. 5 Afs 53/2010-420, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012 č.j. 7 Afs 122/2009-360, vše www.nssoud.cz).

Trestněprávní praxe pak dovodila, že pro posouzení, zda konkrétním aktem bylo zahájeno stíhání, je popis *skutku*, nikoli právní kvalifikace, a proto pokud byly hned od počátku stíhání známy a při zahájení stíhání popsány všechny potřebné znaky určitého protiprávního jednání, jedná se již od počátku stíhání o řízení o tomto skutku, a to bez ohledu na případné pochybení příslušného orgánu, který takový skutek chybně právně kvalifikoval (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27.5.1999 sp. zn. 9 To 110/98, in Soudní rozhledy 11/1999, str. 383).

Ve světle této judikatury je nutno též nahlížet na obsah žalovaným nezměněného výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v této věci, jakož i na jednotlivé úkony směřující podle žalovaného k zahájení řízení.

Předem je nutno zdůraznit, že stíhání se vždy vede pro *skutek*, tj. pro konkrétní vytýkané *jednání* či *opomenutí* deliktně odpovědného, bez ohledu na to, jak je toto jednání právně kvalifikováno.

Dále je nutno akcentovat, že účinky zahájení stíhání nastávají až v okamžiku, je-li deliktně odpovědnému sděleno, v jakém jeho *jednání* (*opomenutí*), tj. v jakém *skutku* je spatřováno porušení právní povinnosti (rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23.8.2000 sp. zn. 1 To 66/2000, Sb. NS č. 39/2001).

Jak již bylo shora konstatováno, písemnost ze dne 31.8.2010 žádný popis skutku neobsahuje, proto nemůže vyvolat žádné účinky zahájení řízení.

Z obsahu všech úkonů v nyní posuzované věci je zjevné, že všechny ostatní úkony, které měly řízení zahájit (příkaz ze dne 13.4.2010, písemnosti ze dne 1.10.2010) vytýkaly žalobci stále tatáž jednání. Krajský soud proto konstatuje, že stíhání o jakémkoli správním deliktu, který má být v těchto jednáních spatřován, bylo zahájeno již doručením příkazu ze dne 13.4.2010.

Krajský soud proto neguje úvahu žalovaného o tom, že plná moc zástupce žalobce, jak byla správním orgánům k dispozici již od r. 2009, neopravňovala zástupce žalobce k zastupování žalobce i v řízení o dalších správních deliktech spatřovaných v týchž žalobcových jednáních. Jak již soud konstatoval, i správní stíhání je vedeno o *skutku*, tj. o *jednání*, nikoli o právní kvalifikaci.

Za situace, kdy písemnosti ze dne 31.8.2010 a z 1.10.2010 nejsou zahájením řízení (stíhání), zabýval se soud otázkou, co jimi bylo sledováno a zda způsobily tyto písemnosti nějaké účinky mající na stíhání vliv.

Dospěl k závěru, že těmito písemnostmi správní orgán I. stupně při respektování žalobcových práv upozornil žalobce na změnu právní kvalifikace vytýkaných jednání, tzn. na možnost, že by v těchto jednáních mohl být spatřován ještě další správní delikt. Takovou informaci uvedené písemnosti obsahují, přičemž vzhledem ke shora uvedeným judikatorním závěrům je třeba potřebu upozornění na změnu právní kvalifikace [v trestním řízení výslovně upravenou v § 160 odst. 6 zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestním řádu), ve znění pozdějších změn a doplnění] akcentovat i ve správním trestání.

G.

K žalobnímu bodu 4) – vztah jednotlivých „zahájení“ řízení

Krajský soud tak k pochybnostem žalobce uvádí, že řízení bylo zahájeno jen a pouze příkazem ze dne 13.4.2010, písemnostmi ze dne 31.8.2010 a 1.10.2010 byl žalobce pouze upozorněn na změnu právní kvalifikace, přičemž co do této změny soud v uvedených písemnostech rozpory neshledal.

Byl-li na tuto změnu žalobce upozorněn opakovaně, plyne z toho, že správní orgán I. stupně tím více dbal na zachování žalobcova práva na obhajobu, když jej opakovaně na tuto skutečnost upozornil.

Nebyla-li pak písemnost o změně právní kvalifikace ze dne 1.10.2010 směřována vůči zástupci žalobce, ale přímo vůči žalobci, nic to nemění na tom, že byla zástupci žalobce doručena (byť jako příloha další písemnosti ze dne 1.10.2010), protože se s ní zástupce žalobce i seznámil, a to i fakticky, jak plyne z dalších podání ve spise. Jakkoli se tedy jednalo

o formálně neobratný postup správního orgánu I. stupně, k porušení žalobcova práva na obhajobu nedošlo.

H.

K žalobnímu bodu 2) – místo a čas spáchání deliktu

Ve světle shora uvedených judikatorních závěrů je evidentní, že tomuto žalobnímu bodu musí soud přisvědčit.

Jakkoli se soud shoduje s žalovaným, že identifikace místa spáchání skutku je v posuzovaném případě nepodstatná, protože by s odkazem na § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. mohl uzavřít, že jakkoli se jedná o vadu výroku, tato nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, takovou shovívavost již nelze projevit k časovému vymezení skutku.

Jak již bylo shora akcentováno, časové vymezení skutku je nezbytné pro následné rozlišení, zda žalobce – případně v budoucnu stíhaný pro typově shodné jednání mající svůj základ případně i v týchž dohodách – se z pohledu zásad trestního stíhání nově vytýkaným jednáním dopustil nového skutku či zda jde toliko o pokračování ve skutku původním, což má zásadní vliv na posouzení existence překážky věci zahájené či věci rozhodnuté.

Časové vymezení skutku však výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje, když deliktu se měl žalobce dopustit *uzavřením* dohod o zajištění dalšího zaměstnávání, přičemž u každého ve výroku vyjmenovaného zaměstnance je datum uzavření dohody uvedeno.

Jedná-li se o výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci nesvědčí právo napadat výrok o zastavení deliktního řízení vůči němu, když zastavením deliktního řízení nedochází ke vzniku, změně, zániku či závaznému určení žalobcových práv (§ 65 s.ř.s.). Jedinou výjimku může představovat situace, kdy nedostatky takového výroku způsobují nemožnost přezkumu výroku, k jehož napadení je žalobce aktivně legitimován, tj. nemožnost posouzení otázky, zda výrokem o zastavení řízení a výrokem o odpovědnosti žalobce za správní delikt nebylo rozhodnuto o tomtéž skutku. K této otázce se krajský soud vyjádří níže v části J. tohoto odůvodnění.

I.

K žalobnímu bodu 3) – označení skutečností, v nichž je spatřováno naplnění skutkové podstaty, ve výroku rozhodnutí

Tento žalobní bod shledal krajský soud nedůvodným, pokud má být vztahován k výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento výrok totiž v obou svých bodech jasně uvádí, v jakém žalobcově jednání je porušení práva spatřováno:

„1. (...) uzavřel s níže uvedenými zaměstnanci „Dohody k zajištění dalšího zaměstnávání“, v nichž sjednal se zaměstnanci formou srážek ze mzdy úhradu příspěvků na tzv. nadstandardní služby (...). Sjednání takových dohod bylo

zjištěno u těchto zaměstnanců: (... - jména a příjmení jednotlivých zaměstnanců, jejich data narození, data vzniku pracovního poměru, pracovní zařazení, identifikace dohody o zajištění dalšího zaměstnávání datem uzavření),

2. (...) *uzavřením dohod o zajištění dalšího zaměstnávání (...), neboť v těchto dohodách o zajištění dalšího zaměstnávání sjednává příspěvek zaměstnanců se zdravotním postižením na zajištění jejich dalšího zaměstnávání. Účastník řízení jako zaměstnavatel tak v předmětných dohodách požaduje příspěvek od zaměstnanců se zdravotním postižením na nadstandardně zvýšené náklady spojené s jejich zaměstnáváním jako zaměstnanců se zdravotním postižením. Dále předem předpokládá neúmyslné poškození polotovarů či materiálů svěřených k výrobě, u neurčité skupiny zaměstnanců i méně kvalitní práci. Sjednání takových dohod bylo zjištěno u těchto zaměstnanců: (... - jména a příjmení jednotlivých zaměstnanců, jejich data narození, data vzniku pracovního poměru, pracovní zařazení, identifikace dohody o zajištění dalšího zaměstnávání datem uzavření).*

V těchto formulacích krajský soud jasně seznává skutečnosti, v nichž je protiprávní jednání žalobce spatřováno:

- uzavření konkrétních dohod s konkrétními zaměstnanci, ve kterých žalobce sjednal příspěvek za tzv. nadstandardní služby, a to formou srážek ze mzdy,
- požadování příspěvku osob se zdravotním postižením na zvýšené náklady spojené se zaměstnáváním takových osob,
- předchozí předpoklad neúmyslného poškození polotovarů či materiálů z důvodu zdravotního postižení zaměstnanců,
- předchozí předpoklad výroby zmetků z důvodu zdravotního postižení zaměstnanců, a
- předchozí předpoklad méně kvalitní práce u neurčité skupiny zaměstnanců z důvodu zdravotního postižení zaměstnanců.

Jedná-li se o výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci nesvědčí právo napadat výrok o zastavení deliktního řízení vůči němu, když zastavením deliktního řízení nedochází ke vzniku, změně, zániku či závaznému určení žalobcových práv (§ 65 s.ř.s.).

J.

K žalobnímu bodu 5) – jednočinný souběh

Zda došlo ke spáchání správních deliktů, pro které bylo řízení zastaveno, a správních deliktů, pro které byl žalobce shledán odpovědným, vskutku z výroku napadeného rozhodnutí shledat nelze.

Jakkoli soud s ohledem na potřebu nezaměnitelnosti skutku s jiným shledal výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečným, nelze totéž konstatovat o výroku I.:

1. *Správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců (...), kterého se měl účastník řízení dopustit porušením ust. § 146 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, když zaměstnancům na základě dohod o srážkách ze mzdy (...), ve kterých nebyla*

respektována výše nezabavitelné části mzdy a byly tak sjednány srážky ze mzdy vyšší než povoluje (...) zákoník práce (...), měsíčně prováděl srážky ze mzdy, se zastavuje.

2. Správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců (...), kterého se měl účastník řízení dopustit porušením ust. § 146 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, když zaměstnancům prováděl srážky ze mzdy bez zákonného důvodu, neboť prováděl srážky ze mzdy vyšší, než byla sjednána maximální hranice srážky dle sjednaných dohod o srážkách ze mzdy, se zastavuje.

Z uvedené formulace se nepodává, zda jde o tytéž dohody o srážkách ze mzdy, které byly obsaženy v Dohodách o zajištění dalšího zaměstnávání, či o srážky jiné, a vyvstává tak důvodná pochybnost o tom, zda skutečně v rozporu se zásadou *ne bis in idem* se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo zastavit řízení o stejném skutku, ve kterém současně spatřuje správní delikt.

Tato skutečnost představuje nesrozumitelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně s podezřením na možnou vnitřní rozpornost tohoto výroku. Tuto vadu žalovaný v odvolacím řízení nenapravil a znemožnil tak soudu, aby porovnáním vytýkaných jednání vymezených *výrokem* rozhodnutí mohl dospět k závěru, zda se jedná o týž skutek či nikoli.

Zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností, jejímž následkem může být jen zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Nedostí na tom, rozhodné skutečnosti nejsou seznatelné ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, jakkoli žalobce uplatnil v odvolání i odvolací námitku obdobnou žalobnímu bodu 5). Žalovaný se s ní vypořádal slovy „*správních deliktů na úseku odměňování zaměstnanců se měl dopustit jiným jednáním (prováděním srážek ze mzdy) a správních deliktů na úseku rovného zacházení a na úseku pracovního poměru (...) také jiným jednáním (uzavřením dohod k zajištění dalšího zaměstnávání).*“

Žalovaný přitom nehodnotí, zda se jedná o provádění srážek ze mzdy právě podle dohod k zajištění dalšího zaměstnávání či nikoli, což je ovšem pro posouzení věci rozhodné, neboť jednalo-li by se o takový případ, pak by obě dílčí vytýkaná jednání byla součástí téhož jediného skutku.

Od pojmu „*skutek*“ je totiž třeba odlišovat „*popis skutku*“, tzn. slovní vymezení události v příslušném aktu (zejm. v zahájení řízení a rozhodnutí o věci samé). Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je následek významný z hlediska sankčního práva, který pachatel způsobil nebo způsobil chtěl. Za jeden skutek lze považovat ty (všechny) projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro tento následek kauzální (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7.8.1984, sp. zn. 3 Tz 6/84, Sb. NS č. 8/85). Tento konkrétní následek (ohrožení nebo porušení zájmu chráněného sankčními předpisy) spojuje jednotlivé dílčí akty pachatele do jediného celku - skutku - a zároveň je odděluje od jiných skutků téhož pachatele. Aby se jednalo o jeden skutek, je třeba, aby jednání pachatele bylo příčinou následku, který je znakem skutkové podstaty. Za jediný skutek se pak považuje i delikt trvajících. Totožnost skutku je m.j. zachována i tehdy, jestliže se skutečnosti uvedené při

zahájení sankčního řízení doplní o další nebo nahradí jinými, nebo některé odpadnou a jiné přibudou, jestliže ovšem podstata

jednání zůstane nedotčena. U deliktů trvajících není totožnost skutku dotčena, dojde-li ke změně časového období, po které pachatel udržoval protiprávní stav (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.3.1975, sp. zn. 7 Tz 5/75, Sb. NS č. 5/76). Trestněprávní judikatura (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.3.2009, sp. zn. 11 Tdo 1440/2008, www.nsoud.cz) pak v případě dílčích jednání skládajících se z na sebe navazujících jednání, byť naplňujících různé alternativy skutkové podstaty trestného činu (např. výroba, držení a distribuce drog), tato dílčí jednání posuzuje z hlediska skutku jako celek. Tato dílčí jednání nelze dělit podle toho, jakou objektivní stránku téhož deliktu naplňují, je-li celkové jednání kontinuální a jednotlivé akty mající alternativní znaky téhož deliktu jsou spolu kauzálně propojeny.

Lze tak konstatovat, že žalovaný se vznesenou odvolací námitkou přezkoumatelným způsobem nezabýval, čehož důsledkem je opět nutnost zrušení jeho rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Až z vyjádření k žalobě pak krajský soud seznal, co vedlo žalovaného k jeho závěru, že se nejedná o týž skutek. Takové „doodůvodňování“ rozhodnutí nemající svůj předobraz v napadeném rozhodnutí je však nepřípustné a soud z něho nemohl při posouzení důvodnosti žalobních bodů vycházet.

K.

Z uvedených důvodů – nepřezkoumatelnosti výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí – krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za situace, kdy krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, nemohl se již zabývat žalobními body napadajícími zákonnost napadeného rozhodnutí.

L.

Obiter dictum – nerovné zacházení vs. diskriminace

Krajský soud přesto pokládá za potřebné se alespoň v obecné rovině vyjádřit k odlišnostem pojmů „nerovné zacházení“ a „diskriminace“.

Podle § 24 odst. 1 písm. a), b) ZIP právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku rovného zacházení tím, že

- a) nezajistí rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, a odbornou přípravu a příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání,
- b) diskriminuje zaměstnance (§ 16 zákoníku práce).

Z uvedeného zákonného textu vyplývá, že zákonodárce definuje nerovné zacházení a diskriminaci jako dvě různé skutkové podstaty, nejedná se tedy o totožné pojmy.

Odkazovaný § 16 ZPr pak opět rozlišuje mezi nerovným zacházením (§ 16 odst. 1 ZPr) a diskriminací (§ 16 odst. 2 ZPr), kdy však dává i odpověď na otázku, kde hledat význam pojmu diskriminace – v antidiskriminačním zákoně [zák. č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon) (dále jen „AdZ“)].

Podle § 2 odst. 1 AdZ pro účely tohoto zákona se právem na rovné zacházení rozumí právo nebýt diskriminován z důvodů, které stanoví tento zákon.

Z uvedeného ustanovení plyne, že diskriminací je nerovné zacházení, avšak jen takové, k němuž dochází z důvodů stanovených právě v AdZ.

Takové důvody pak AdZ stanoví v § 2 odst. 3 až 5. Jedná se o důvody či domnělé důvody rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru. Dále se pak jedná i o důvody těhotenství, mateřství nebo otcovství a pohlavní identifikace.

Krajský soud proto uzavírá, že pojem „diskriminace“ je užším pojmem (podskupinou, podmnožinou) vůči pojmu „nerovné zacházení“. Odlišujícím kritériem je, zda k nerovnému zacházení dochází z důvodů uvedených v AdZ či z důvodů jiných.

Přijetím AdZ pak vyjádřil zákonodárce potřebu více chránit osoby, s nimiž je nerovně zacházeno právě z důvodů uvedených v AdZ, oproti ostatním osobám vystaveným nerovnému zacházení.

Je tak možno konstatovat, že skutková postata podle § 24 odst. 1 písm. b) ZIP je kvalifikovanou skutkovou podstatou vůči základní skutkové podstatě definované v § 24 odst. 1 písm. a) ZIP [pojem „kvalifikovaná skutková postata“ soud žalovanému vyložil v rozsudku ze dne 6.3.2014 č.j. 38 Ad 59/2011-128 (č.j. žalovaného 1288/1.30/11/14.3)].

M. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	2.000,- Kč
b) odměna advokáta ve výši 2.100,- Kč bez DPH /
úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:	
1) příprava a převzetí věci	§ 7,
§ 9 odst. 3
2) sepsání žaloby	písm. f) 4.200,- Kč
	vyhl.č. 177/1996
Sb.

c) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. b)	§ 13 odst. 3
vyhl.č. 177/1996
Sb.	600,- Kč
d) DPH 21% z částek uvedených pod písm. b), c)	§ 57 odst. 2
s.ř.s.	1.008,- Kč

C e l k e m

7.808,- Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o.s.ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. března 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu